

လမင်းမိုမို
ကိုကြီးရဲ့နတ်လမီး

အပိုင်း (၁)

ကားသံကြောင့် ငါးကန်ကို ရေလဲနေသော နတ်သမီးက ခေါင်းလေး
ငဲ့လိမ်ကာ မျက်ခုံးတစ်ဖက်ပင့်၍ ကြည့်လိုက်လျှင် မာခံတူးကား ငွေရောင်
လုံးလုံးကြီး မြင်တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ။

“ လာပြီ ... အလာကို စိပ်နေတာပဲ ”

ထုံးစံအတိုင်း နှုတ်က အကျင့်ပါသလို ပြစ်တင်ရေ ရွတ်လိုက်ပြီးမှ
နေသား ထိုင်သား ကျသွားပါသည်။ ။ အန်တီသွယ်က နတ်သမီး ငါးရေ
လဲနေရာ နံဘေး ရှိနေရာမှ ထရပ်လိုက်ရင်း ...

“ လာရမယ်လေ ... လာဖို့ ရှိနေတာပဲ၊ မလာမှာ ကိုတောင် စိုးနေရ
တာ ”

“ အို ... မစိုးပါဘူး ”

“ ညည်း စိုးရင်စိုး မစိုးရင်နေ၊ လူကြီးတွေကတော့ မလာမှာ စိုးတာပဲ
”

“ သူသာ ဒီထက် ဆယ့်ငါးနှစ်လောက် အသက်ကြီးလိုက်ရင် အတော်
ပဲနော် ”

“ ဘာအတော်ပဲလဲ ”

“ အန်တီသွယ်နဲ့ လေ ”

“ဘာ ... ခွေးကောင်မလေး၊ လူကြီးကို ညည်း ဒီလိုပြောင်စရာလား၊ ညည်း ငရဲကြီးမယ်၊ ဘာအောက်မေ့လဲ၊ ငါခေါက်လိုက်ရ”

“အခုအနေနဲ့ ပြောတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဆယ့်ငါးနှစ်လောက် ကြီးရင် လို့ ပြောတာပဲဟာ၊ သူ့ကို ဆယ့်ငါးနှစ်ပေါင်းရင် လေးဆယ့်ငါး၊ အန်တီ သွယ်က သူ့ကို ကိုကြီး ... ကိုကြီးနဲ့ သိပ်သဘောကျ ချစ်ခင်တာမို့လား။”

“ဟဲ့ ... ညည်းအမေရော ... ငါရော ... သူ့ကို ချီလာ ထိန်းလာတာဟဲ့၊ ချစ်ခင်တာ ဆန်းသလား၊ ငါနော် ... ကဲဟယ်၊ တကယ်ကို ခေါက်လိုက်ပြီ ဟယ်”

ခေါင်းပေါ် ဒေါက်ခနဲ ကျလာသော လက်ဆစ်ကို မရှောင်လိုက်နိုင်ဘဲ နတ်သမီးက နှုတ်ခမ်းကိုက်ကာ တအင်းအင်း စိတ်တွေ ကောက်နေပါ သည် ။ အန်တီသွယ်က နတ်သမီးကိုထားရစ်ကာ ကြီးခေါင်စော ကားရ ပ်လိုက်ရာဆီ လျှောက်သွားရင်း ...

“ကိုကြီးရေ ... ရ လာပြီလား ဖိတ်စာတွေ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမသွယ်”

ဟွန်း ...။ သူက ငယ်ကတည်း နှုတ်ကျိုးတဲ့ အတိုင်း အန်တီသွယ်ကို မမသွယ်တဲ့ ...။ မေမေ့ကိုကျ မမနွယ်တဲ့ လေ။ သူမွေးချိန်မှာ မေမေက ဆယ့်ငါးနှစ်၊ အန်တီသွယ်က ဆယ့်သုံးနှစ်၊ အပျိုပေါက်တွေမို့ “မမ” လို့ သာ ခေါ်ဖို့ သင်ကြတာ နှုတ်ကျိုးခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ပဲ ရှိမင့်ဟာ။

ခုမှ ဘယ်လို အခေါ်အဝေါ် ပြင်မတုန်း။ ယောက္ခမလောင်းကို မမနွယ် ခေါ်နေတာတော့ သူတစ်ယောက်ပဲ လောကမှာ ရှိမလား မသိပါ။

“နတ်သမီး ... လာလေ ... ဖိတ်စာလာကြည့်”

ကြီးခေါင်စောက လှမ်းအော်သည် ။ နတ်သမီးက

နာခေါင်းလှည့်ရှုံ့ပြရင်း ...

“အားသေးဘူး”

“လာပါ ... ခဏထားခဲ့ချည်”

“လာဘူး”

“ဟဲ့ ... လာဆို လာလေ၊ ကောင်မလေးနော်၊ မတင်မြဲ ... ငါးရေလဲတဲ့ ဆီ သွားလိုက်စမ်း၊ နင်ဆက်လဲလိုက်ချည်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အန်တီသွယ်က ချက်ချင်း စီမံခန့်ခွဲလိုက်ကာ အိမ်ထဲ လှမ်းမဝင်သေးဘဲ နတ်သမီးကို ခပ်တင်းတင်း လှမ်းကြည့်နေပါသည်။ ။ အန်တီသွယ် မျက်နှာဝဝဝိုင်းဝိုင်းက နှုတ်က သဘောကောင်းလွန်းမှန်း သိသာလှသည့် ကြည်လင်သော ရုပ်ရည်မျိုးဖြစ်ရာ ဟန်လုပ်ပြီး တင်းထားလျှင် ရယ်ဖို့ တောင် ကောင်းပါသေးသည်။ ။

“ညည်းအဖေ ပြန်လာရင် တိုင်မှာ နော်”

နတ်သမီး ကြောက်သော အဖေနှင့် လှည့်ခြောက် ပြန်သည်။ ။ နတ်သမီးက နှုတ်ခမ်းကိုစုကာ ကြီးခေါင်စောကို မဆီမဆိုင် မျက်စောင်းလှမ်းထိုးပြီး သူတို့ ဆီ ဘောက်ဆတ်ဆတ် လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ ။

ကိုကြီး လက်ထဲမှာ ဖိတ်စာထုပ်တွေ။

သူ့ကို လူတကာက “ကိုကြီး” လို့ ခေါ်ကြပါသည်။ ။ နတ်သမီးကလည်း “ကိုကြီး” ပဲ ခေါ်ပါသည်။ ။ ကိုကြီး ဆိုတာ “အစ်ကိုကြီး” ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်နှင့် ခေါ်ကြတာမဟုတ်။ ကိုမြ၊ ကိုလှ၊ ကိုအောင်လို့ ခေါ်ကြသလို နာမည်ဖြစ်သော ကြီးခေါင်စောထဲက “ကြီး”

တစ်လုံးကို အဖျားဆွတ်ကာ ကိုကြီး လို့ ခေါ်ကြတာပင်။

သူ့ထက်ငယ်ကလည်း ကိုကြီး၊ သူ့ထက်ကြီးကလည်း ကိုကြီး။ “အစ်ကိုကြီး” ကို “အစ်” ဖြုတ်ပြီး “ကိုဂျီး” လို့ ဂငယ်သံ ထွက်ခေါ်ရတာက ခေါ်လို့ ကောင်းပါသေးသည် ။ ကိုကြီးကို ဖိဖိစီးစီး အားစိုက်အသံ ထွက်ခေါ်ရတာ နားထဲမသာယာ။

သူ့ကို ဒီလိုပြောမိတော့ သူက “ဒါဖြင့်လည်း ကိုဂျီးလို့ ပဲ ဂငယ်သံနဲ့ ခေါ်ရင် ခေါ်လိုက်ပေါ့” တဲ့ ။ ဝေးပါသေးတယ်။ နွဲ့တဲ့ တဲ့ နဲ့ ချစ်စနိုး ဆန်လိုက်တာ။ မခေါ်နိုင်ပါဘူးတော်။

“မမနွယ် ... ဒီမှာ ကိုကြီး ရောက်နေတယ်၊ ဖိတ်စာတွေ ပါ လာပြီ”

အန်တီသွယ်က အိမ်ထဲရောက်သည် နှင့် မေမေ့ကို လှမ်းခေါ်ထုတ်လိုက်ပါသည် ။ မေမေကလည်း ဖိတ်စာကြည့်ဖို့ အူယားဖားယား စိတ်ဝင်တစား ပြေးထွက်လာကာ ...

“ကားသံတော့ ကြားသား၊ နတ်သမီးရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ထင်လို့ ”

ကြီးခေါင်စောသည် တိုက်ပုံအင်္ကျီ နံ့သာရောင်ကို ချွတ်ကာ ဆက်တီတစ်ခုရဲ့ နောက်မှီပေါ်တင်ရင်း ထိုဆက်တီမှာ ဝင်ထိုင်သည် ။ ခုခေတ်ကြီးမှာ အသက်လေးဆယ်တွေပင် တီရှပ် စပို့ရှပ် ဝတ်ကောင်းတုန်းဥစ္စာ၊ သူကျမှ အသက်သုံးဆယ်နှင့် တိုက်ပုံတကားကား မအိုက်တတ်သလို ဝတ်မြဲထုံးစံရှိတာ နတ်သမီး ကြည့်မရ။

အဘိုးကြီးအို ပေါက်စနှင့် တူသည် ။

“နတ်သမီး”

“ဘာတုံး”

“ဟဲ့ ... ဘယ်လိုထူးတာလဲ ... ပြန်ထူးစမ်း”

ဟော ... အန်တီသွယ်ဟာ ဝင်ပါပြန်ပြီ။ ဒါကြောင့် စတော့လည်း
မကြိုက်။ ကြီးခေါင်စော ဘက်ကသာ အမြဲပါသည် ။

“သူက လေသံမာမာနဲ့ ခေါ်တာကို”

“သူကအကြီးပဲ”

“အို ... ကြီးတိုင်း အမြဲ အသံမာနေရမှာ လား၊ လက်မခံပါဘူး”

“အောင်မယ် ... လက်မခံတော့ ညည်းက ဘာလုပ်ချင်သေးလဲ”

“မာမာပဲ ပြန်ထူးရမှာ ပေါ့၊ သူက ချိုချိုသာသာ ခေါ်ရင် သမီးလည်း
ချိုချိုသာသာ ထူးမယ်”

ကြီးခေါင်စောက ပြုံးစိစိဖြစ်ကာ ...

“ခင်ဗျားလေး နာမည်က ထောင့်ထောင့်ကြီးဟာကို ၊ ဘယ်လိုမှ
နဲ့ပြီးခေါ်လို့ မရဘူး၊ “နတ်” ဆိုတာ သံပြတ်၊ ဒီအသံ ကို ဘယ်လိုလုပ် ခွဲ
တိခွဲချို့ လုပ်လို့ ရမလဲ”

“ရအောင်လုပ်”

“ရော် ...”

အဲဒီ “ရော်” ကိုလည်း အမြင်ကတ်သည် ။ သူဘာပြန်ပြောရမည် မ
သိဘဲ အငိုက်မိ အခက်တွေ့သွားလျှင် “ရော်”ဟု ဆိုတတ်သည် ။

“ကဲပါ ... ဒေါ်နတ်သမီးရယ် ... ချိုချိုသာသာ ပြောပါတယ်၊ မနက် ဆ
ယ်နာရီလောက်က စကော့ဈေးရှေ့မှာ တွေ့လိုက်တယ်၊ ဘေးက အဖော်
တွေက ဘယ်က နတ်သားတွေလဲ”

နတ်သမီး နှုတ်ခမ်းသည် စူပုပ်သွားရကာ ...

“မေမေ ... တွေ့လား၊ သမီးကိုပြောတယ်၊ မနက်က .. ဝဏ္ဏနဲ့ ငမိုးနဲ့ သမီးနဲ့ ဈေးထဲက ပပရဲ့ ဆိုင် သွားတာ လေ”

မေမေက နတ်သမီးကို ရယ်နေပါသည်။ ။ ကြီးခေါင်စောကလည်း လူကို စစ်လား ဆေးလားကို မေးခွန်းသာ ထုတ်တာ ရုပ်ကတော့ပြီးစိစိ ရယ်ချင်ချင်ပင်။

“သူ့သူငယ်ချင်းတွေလေ ကိုကြီးရဲ့ ၊ ဝဏ္ဏအောင်တဲ့ ၊ မိုးဆွေ ဟန်တဲ့ ၊ သောင်းထိုက်တဲ့ ၊ မိန်းကလေးက နှစ်ယောက်တည်း သူရယ်ပပရယ်၊ ကိုးတန်း ဆယ်တန်းကတည်းက တွဲလာကြတာ ... ခုထိ တွဲကြတုန်းပဲ၊ မောင်နှမတွေလိုပဲ၊ ကောင်လေးတွေကလည်း ဗရုတ်ကျချင်ချင်လေးတွေဖြစ်ပေမဲ့ သူတို့ အပေါ်တော့ အစ်ကိုလို မောင်လိုပဲ”

ဒေါ် နွယ်နွယ်က ရှင်းပြနေ၍ သာ ကြီးခေါင်စောက ခေါင်းတညိတ်တညိတ် လုပ်နေပါသည်။ ။ သူကလည်း နဂိုကတည်းက အထင်လွဲပြီး မေးတာ မဟုတ်ပါ။ ကောင်လေးတစ်ယောက်က ရှုံ့မဲ့အော်ဟစ်ရင်း နတ်သမီးကို ထုပ်စံဖို့ လက်ရွယ်လိုက်တဲ့ ဟန် သည် လည်းကောင်း၊ မထုရခင် သူကအရင် ကျောပြင်ကို အုံးခနဲ ပြောတင်လိုက်တဲ့ နတ်သမီးရဲ့ ပုံစံသည် လည်းကောင်း ရိုးသား စင်ကြယ်ကြတာ သူသိပါသည်။ ။

“ခုမှ မေးရဦးမယ်၊ ပပဆိုင်ကို ဖိနပ်ရှာသွားတာ ရခဲ့လား”

မင်္ဂလာပွဲစီးဖို့ ဖိနပ်ကို ကိုယ်တိုင် အရှာထွက်တာ ကြီးခေါင်စော သိသွား၍ နတ်သမီးက ရှက်စနိုးနှင့် ...

“မရပါဘူး”

“မရဘူးဆိုတာ ဘာလဲ ... ညည်း ချေးများ တာပဲ မဟုတ်လား ၊ ပပတို့ ဆိုင် ဒီလောက် ဖိနပ်စုံတာ၊ နှစ်ခန်းတွဲကြီး အပြည့် ... ရွေးစရာမှ ပြ

ည့်လို့ ”

“ဟာ ... အန်တီသွယ်ကလည်း ... သူတို့ ဖိနပ်တွေက များ မဲ့သာ များ နေတာ၊ အနက်ရယ် .. အဖြူရယ် ... အညိုရယ် ... ဒီလောက်ပဲရှိတာကို၊ သမီးချေးများ တာ၊ မဟုတ်ဘူး သမီးလိုချင်တာ မရှိတာ”

ကြီးခေါင်စောက ဖိတ်စာထုပ်တွေကို ပတ်ထားသည့်ကြိုးနှင့် ထုပ်ထားသည့် စာရွက်တွေကို ဖြေခွာချနေရင်း နတ်သမီး ကိုချစ်စနိုး ပြုံးကြည့်နေပါသည်။ ။

“ညည်း လိုချင်တာက ဘာအရောင်တုံး”

“သမီးလိုချင်တာ ကနုကမာ ပန်းသွေးရောင်ပြေး ဟာကို”

“အမယ်လေးတော် ... ကနုကမာ ပန်းသွေးရောင်ပြေးနဲ့ ရှူးဖိနပ် ငါတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေးဘူး”

“သမီးလည်း မတွေ့သေးလို့ ပေါ့”

“မရှိတဲ့ ဟာကို ရှာနေလို့ အချိန်ကုန်ရုံပေါ့ မယ်မင်းကြီးမ ရဲ့ ၊ အဲဒီအရောင်မျိုး ရှူးဖိနပ် ဘယ်လိုလုပ် ရနိုင်ပါ့မလဲ”

“ဝတ်စုံက အဲဒီအရောင်ဖြစ်နေတာကိုး”

“အဖြူစီးလည်း ရတယ်၊ ဖဲသားလို အရောင်လက်နေတဲ့ အဖြူ ငါတွေ့ဖူးပါတယ် နတ်သမီးရယ်”

“အဖြူရောင်က ဒီလောက် တုံးတာ၊ လူတကာ စီးနေတာ”

“ညည်းလည်း လူပဲ မဟုတ်လား၊ စီးပေါ့”

“ဟင့်အင်း ... အဖြူမစီးချင်ဘူး”

ကြီးခေါင်စောက ပြေသွားသော အထုပ်ထဲမှ ဖိတ်စာသုံးခု ဆွဲယူကာ

ဒေါ်နွယ်နွယ်၊ ဒေါ်သွယ်သွယ်နှင့် နတ်သမီးတို့ ကို တစ်စောင်စီ လက်ကမ်းလိုက်ရင်း

“ရော့ ... ဖိတ်စာကြည့်ပါဦး၊ ကနုကမာ ပန်းသွေးရောင်ပြေး ဟုတ်ရဲ့လား”

နတ်သမီးက ဖိတ်စာကို ကြည့်ကာ သဘောကျသွားပါသည်။ ။ လှလည်း လှ၊ ဆန်းလည်း ဆန်း၊ ဘိုလည်း ဆန်ကာ မြင်နေကျလည်း မဟုတ်၍ ကျေနပ်သွားသောရုပ်ကို နှုတ်ခမ်းစူ၍ ကွယ်ဖုံးထားပါသည်။ ။

“ကဲ ... ဟုတ်လား၊ ညည်းအကြိုက် ဟုတ်လား၊ စင်ကာပူကတောင် မှာ ရတဲ့ ဥစ္စာ ... သဘောကော ကျရဲ့ လား”

မကျေနပ်လျှင် ပြစ်တင်ဝေဖန် ချေးထူသံ တန်းထွက်လာမည် ဖြစ်ကာ ကျေနပ်၍ သာ ဘာသံမှ မထွက်တာကို မေမေရော ... အန်တီသွယ်ရောကတော့ အစင်းသိပင်။ ကြီးခေါင်စောကတော့ အသံမထွက်သော နတ်သမီးကို စိတ်မအေးစွာ အကဲခတ် ရင်း ...

“ကိုယ် ... အင်္ကျီစ ပိတ်စကိုပါ နမူနာ ထည့်ပေးလိုက်တာလေ နတ်သမီး၊ အဲဒီအရောင်အတိုင်း တူပစေလို့ မှာ လိုက်တာ ၊ တူတယ် မဟုတ်လား၊ နတ်သမီးပြောတဲ့ အရောင်ပဲ မို့လား”

“အင်း ... တူပါတယ်”

“သဘောကျရဲ့ လား”

“ကျပါတယ်”

အင်မတန် သဘောကျပါလျက်သားနှင့် ဤအမူအရာ မပေါ်လွင်စေဘဲ အေးတိအေးစက်ဖြေကာ ဖိတ်စာကို ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန် လှန်၍ အသေးစိတ် ကြည့်နေလေသည်။ ။

မောင်ကြီးခေါင်စော (ဘီအေ - မြန်မာစာ)နှင့် မနတ်သမီး (ဘီအစ်စီ - သတ္တဗေဒ) တဲ့ ။ အင်း ... ဖိတ်စာတွေတောင် ထွက် လာပြီ။ နက်ဖြန်ဆိုရင် စဝေပြီပေါ့။ ဘာလိုလိုနှင့် “ကိုကြီးနှင့်တကယ် မင်္ဂလာဆောင်ရတော့မည့် အချိန်ကို နီးကပ်လာခဲ့ပြီ။ အိမ်ထောင်သည် မကြီးဖြစ်ရတော့မည်။

ပထမတော့နောက်နေ ပြောင်နေတာလိုလို။ ခုတော့ဒါဟာ နောက်နေတာလည်း မဟုတ်၊ ကစားနေတာလည်း မဟုတ်။ တကယ်အတည်ဖြစ်ပျက်နေသော အဖြစ်မှန်တစ်ခုပဲ။ အိမ်ထောင်ကျရတော့မည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှမြောသလိုလို ဝမ်းနည်းသလိုလို ဖြစ်မိသည် ။ ဘာကြောင့်များ ကိုကြီးနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ဇွတ်မငြင်းဆန်မိပါလိမ့်။

ကိုကြီးကို နတ်သမီး ချစ်တာလည်း မဟုတ်။ ခင်မင်ရုံသာရှိသည် ။ ဟိုးငယ်ငယ်က ခင်မင်ခဲ့ဖူးသည် ဆိုတာကိုတော့ မမှတ်မိတော့ပါ။ နတ်သမီး မှတ်မိတဲ့ အရွယ် ရောက်ကတည်းက ကိုကြီးတို့ မိသားစုက ဖခင်အလုပ်ခွင်အတိုင်း တိုင်းနှင့်ပြည်နယ်တွေ ဟိုဟိုဒီဒီ ပြောင်းရွှေ့နေကြတာမို့ မတွေ့ကြတော့ရာ ... ငယ်ငယ်က ကိုကြီးကို နတ်သမီးလုံးလုံး မသိခဲ့ဘူးပဲ ဆိုပါစို့။

ကိုကြီး အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်မှာ ကိုကြီးရဲ့ ဖေဖေက သံအမတ်ကြီးတာဝန် ထမ်းဆောင်ရတော့ နိုင်ငံရပ်ခြားတိုင်းပြည်များကို လှည့်လည်နေရပြန်ပါသည် ။ ကိုကြီးရော ကိုကြီးရဲ့ ညီမ မမလတ်ရော မိဘနှင့်အတူ နိုင်ငံတကာလှည့်၍ လိုက်ပါနေထိုင်ခဲ့ကြပြန်ပါသည် ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်ကိုကြီးရဲ့ ဖေဖေ မြန်မာနိုင်ငံကို ပြန်လာကာ အခြားတာဝန် ပြောင်းလဲထမ်းဆောင်ရတဲ့ အခါ ကိုကြီးရဲ့ မေမေနှင့် မမလတ်က ရန်ကုန်မှာ ပဲ ပြန်လည်အခြေချတော့ပေမဲ့ ကိုကြီးက ပြန်ရောက်ပြီး

သည် နှင့် သူ့ဟာသူ စင်ကာပူနိုင်ငံကို ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါသည်။ ။

ဟိုမှာ လေးနှစ်လောက် အလုပ်လုပ်နေခဲ့ပြီးမှ ကိုကြီး အပြီးပြန်လာတာ တစ်နှစ်ကျော်ရုံကလေး ရှိပါသေးသည်။ ။ ဒီရောက်တော့ကိုကြီးက အထည်ချုပ်စက်ရုံ ထောင်သည်။ ။ အထည်အလိပ် ဆေးဆိုးပန်းရိုက်နှင့် ပါတိတ် လုပ်ငန်းထောင်သည်။ ။ တကယ်တမ်းကိုကြီးကို နတ်သမီး ရင်းနှီးသိကျွမ်းရတာ တစ်နှစ်ကျော်ရုံသာရှိပါသေးသည်။ ။

မမလတ်တို့ အန်တီဖြူ အန်ကယ်စောတို့ နှင့်ရင်းနှီးရတာတော့ ငါးနှစ်လောက်ရှိပြီပင်။ မမလတ်စာ နတ်သမီးထက် နှစ်နှစ်ကြီးပါသည်။ ။ နတ်သမီးနှင့် စတင်ခင်မင်သိကျွမ်းကတည်းက နတ်သမီးကိုချစ်လွန်းလို့ ဟု ဆိုကာ “ယောက်မ ... ယောက်မ” နှင့် နောက်ခေါ်တတ်မြဲ။ မမလတ် ထိုသို့ခေါ်တာကို မေမေနှင့်အန်တီသွယ်တို့ ကလည်း ကြည်ဖြူရယ်မောမြဲ။

“ကိုကြီးဆီစာရေးရင်... ဖုန်းဆက်ရင် ... ဟိုမှာ သိပ်ရှုပ် မနေနဲ့ ငါ့အစ်ကိုကြီးလို့ အမြဲထည့် သတိပေးရတယ် သိလား၊ ဟောဒီယောက်မလေး ကိုမှ လိုချင်လွန်းလို့ ”

မမလတ်ကိုလည်း နတ်သမီး ချစ်သည်။ ။ အန်ကယ်စောသည် လည်း ဖြူဖြူ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းကြီးနှင့် အင်မတန်နူးညံ့ယဉ်ကျေးကာ ချစ်ဖို့ ကောင်းလှသည်။ ။ အန်တီဖြူသည် လည်း အေးဆေးသိမ်မွေ့၍ သဘောမနောကောင်းလှကာ အလွန်ချစ်ဖို့ ကောင်းပါပေသည်။ ။ ဤတစ်မိသားစုလုံးကို ချစ်ခင်သည့် စိတ်ကြောင့်များ ကိုကြီးကို ခေါင်းညိတ်လိုက်မိသလား။

လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ကျော် ကိုကြီးပြန်ရောက်လာစက သူတို့ တစ်မိသားစုလုံး တစ်ရက်လာလည် ထမင်းစားပါသည်။ ။ ကိုကြီးပြန်ရောက်

လာသည် ဆို၍ မေမေနှင့် အန်တီသွယ်က ဖိတ်ကျွေးတာပင်။ မေမေနှင့် အန်တီသွယ် နှုတ်က “ကိုကြီး” “ကိုကြီး”ချင်းမိုးမွန်ကာ နေသည် ။ ကိုကြီးငယ်ငယ်က မေမေတို့ က အင်မတန် ချစ်ကြလှသည် ဆိုပေသည် ။

နတ်သမီး နှစ်နှစ် သုံးနှစ်အရွယ် ကိုကြီး ခုနစ်နှစ် ရှစ်နှစ်အရွယ်ကျမှ ကိုကြီးတို့ မိသားစုက တိုင်းနှင့်ပြည်နယ်များ သို့ ပြောင်းရရွှေ့ရတာဖြစ် ရာ ကိုကြီးနှင့် မလတ် မောင်နှမဟာ ဒီအိမ်မှာ ပဲ ဝင်ထွက်ဆော့ကစား နေကြတာတဲ့ လေ။

အန်ကယ်စောတို့ မရှိတဲ့ တစ်ဖက်ခြံနှင့် တိုက်ကိုမေမေတို့ မိသားစု တွေကပဲ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် လူငှားရွေးချယ်တင်ပေးကာ လိုအပ်သမျှ လည်း ကူညီစီမံ ပေးခဲ့တာပင်။ အခုထိတိုင်အောင်ကိုပဲ ကပ်လျက် တစ် ဖက်အိမ်မှာ နိုင်ငံခြားသား လူငှားနှင့်။ အန်ကယ်စောက အလုပ်ဌာနက ပေးသော ခြံနှင့်တိုက်ပြီးမှာ ခုထိနေခွင့်ရနေပါသေးသည် ။

ဒီလောက် နှစ်ရှည်လများ အိမ်ကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ပေးခြင်း၊ လူ ငှားတင်ပေးခြင်း၊ အိမ်လခကို ဘဏ်မှာ အပ်သွင်းစုဆောင်း ပေးထားခြင်း၊ လိုအပ်လျှင် အိမ်ကိုဆေးသုတ်ပေးပြုပြင်ပေးခြင်း၊ အချိန်အခါအလို က် တက်လာသော အိမ်ငှားခနှင့် လူကောင်းရအောင် တောက်လျှောက် စီမံပေးခဲ့ခြင်းတို့ ကြောင့် မေမေတို့ ကို ကိုကြီးတို့ တစ်မိသားစုလုံးက ကျေးဇူးရှင်လို သတ်မှတ်ထားပါသည် ။

ဘွားဘွားကအစ နှစ်မိသားစုလုံးဟာ ဆွေမျိုးရင်းချာ လိုချစ်ခင်ရင်း နှီးကြာတာမို့ ကိုကြီးကို ခုမှ စရင်းနှီးခဲ့ရသော်လည်း နဂိုကတည်းက ရင်းနှီးသယောင် စိတ်က ဖြစ်နေခဲ့သလိုပင်။ မမလတ်ကို စခင်ရတဲ့ လွန် ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်ကတည်းက ကိုကြီးကိုလည်း တစ်ပြိုင်နက် စသိရသလိုပါပဲ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မမလတ်တို့ နှုတ်ဖျားမှာ “ကိုကြီး”ဆိုသည့် အမည်မပါသည့်နေ့က ခပ်ရှားရှားမို့လား။

သူ့အကြောင်း အားလုံးနှင့်သိကာ သူ့ပုံတွေကိုလည်း ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် ဓာတ်ပုံထဲမြင်ဖူးနေခဲ့ပါသည်။ ဒါကြောင့် စတွေ့ရတော့ ကိုကြီးကို မစိမ်း။ သူကလည်း မစိမ်း။ ပြန်တွေးကြည့်လိုက်ရင် ကိုကြီးပြန်ရောက်စက ကိုကြီးကို နတ်သမီး အတော်ရင်းနှီး ချစ်ခင်ခဲ့သေးတာပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လ ကိုကြီးနဲ့ နတ်သမီး ကိစ္စကို စတင်နားဖောက်စကားပြောဆိုကြတဲ့ အထိ။

လူကြီးမိဘတို့ ကလည်း အလွန်ပင် သဘောတူကြကာကိုကြီးကလည်း နတ်သမီးကို အင်မတန်မှ ပင် ချစ်ခင်မြတ်နိုးပါသည် ဆိုတာ သိလိုက်ရချိန်ကစပြီး နတ်သမီး အမ်းတမ်းတမ်းဖြစ်သွားခဲ့ရတာပင်။ ခင်မင်ရင်းစွဲကလည်း ရှိ၊ ကိုယ့်ကို ကြိုက်သည် ဆို၍ ရက်ရမ်းကလည်း ရမ်း၊ မနေတတ် မထိုင်တတ်သလိုနှင့် တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားတာ။

ငြင်းစရာကလည်း အကြောင်းမရှိ။ ကိုယ်မလဲချစ်သူကမရှိ။ ကိုကြီးကို မုန်းသလားဆိုတော့ လည်း မမုန်း။ ချစ်သလားဆိုတော့လည်း မချစ်။ ယူချင်တယ်လည်း မဟုတ်၊ မယူချင်ဘူးလည်း မဟုတ်။ ခေါင်းညိတ်ဖို့လည်း တစ်မျိုးကြီး၊ ခေါင်းခါဖို့လည်း တစ်မျိုးကြီး၊ အူတူတူ အီလည်လည်နှင့် ဘယ်လိုက ဘယ်လို ခေါင်းညိတ်လက်ခံလိုက်မိတယ် မသိတော့ပါ။

သူက အင်မတန် ချစ်တယ်ဆိုတာကိုတော့ ယုံပါသည်။ သူ့ပုံစံက နတ်သမီးအပေါ် ချစ်စနိုး အရိပ်အငွေ့တွေ လွှမ်းခြုံအုပ်မိုးနေတာ။ ရိုးရိုးအေးအေး ပုံစံထဲမှာ ကိုပင် အင်မတန်ချစ်မြတ်နိုးနေတာ ပေါ်လွင်နေတာ။

ကိုကြီးက နတ်သမီးကို ချစ်သည် ဆိုတော့ အရင်ကတည်းက စနေ ကျ မမလတ်ဟာ ထတောင် ကပါသတဲ့ လေ။ ယောက်မ ယောက္ခမတို့ က အင်မတန် လိုလားကြည်ဖြူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နေကြတာကိုပဲ နတ်သမီး ကြည်နူး ပျော်ဝင်သွားမိလေသလားလည်း မသိ။

“မေမေတို့ က ယူဆိုရင် ယူပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ချစ်တော့မချစ်ဘူး နော်”

ဤစကားနှင့် လက်ခံလိုက်တာကို မမလတ်က သိလျှင် ...

“အမယ် ... နင် ငါ့အစ်ကိုကို ချစ်ပါတယ် ယောက်မလေးရယ် ... ငါ သိပါတယ်၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ချစ်နေပြီး ကိုယ့်ဟာကိုယ် မသိတာ ... ဟွန်း”

“မမလတ်နော် ... ဒါဖြင့် မယူတော့ဘူး၊ ချစ်မှ မချစ်တာကို ၊ မမလတ်တို့ ကို ချစ်လို့ ရယ်၊ သူ့ကိုတော့ ခင်တာပဲရှိတယ်”

“အေးပါဟယ် ... ကောင်းပါပြီ၊ ချစ်ချင်ချစ် ... ခင်ချင်ခင်ဟယ်။ လက်ထပ်ဖို့ ခေါင်းညိတ်တယ်ဆို ပြီးရော”

မမလတ်က အလျှော့ပေးလိုက်ပါသည်။ ။

ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီးကတည်းက အမ်းတမ်းတမ်း ဖြစ်သွားတဲ့ နတ်သမီးဟာ ကိုကြီးအပေါ်ဆက်ဆံပုံ ပြောင်းသွားတာ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မလိုတမာလိုလို၊ မကြည်ဖြူသလိုလို၊ ကြည့်မရသလိုလို၊ အမြင်ကတ်သလိုလို ဖြစ်ဖြစ်လာသည်။ ။ “မကြိုက်”တွေ အများကြီး ထွက်လာသည်။ တိုက်ပုံကြီးတကားကား ကိုလည်း မကြိုက်။ (ဤအချက်ကို မကြိုက်စာ ရင်းသွင်းတော့ ဖေဖေက ဆူသည်။)

နဖူးပြောင်ပြောင်ကိုလည်း မကြိုက်။ (ဤအချက်ကိုတော့ အန်တီ

သွယ်က ကက်ကက်လန် ခုခံ ကာကွယ်သည်။) ကိုကြီးကို နတ်သမီးက ထိပ်ပြောင် နဖူးပြောင်လို့ ပြောရင် အန်တီသွယ်က သူ့ကိုပြောသလောက် နာသည်။ ။ မဟာနဖူးတဲ့ လေ။ ဘယ်နေရာမှ မပြောင်ဘူးတဲ့ ။ အင်း .. . မပြောင်ဘူး ဆိုတာ လည်း မမှားပါ။ ဒါပေမဲ့ အသားဖြူဝင်းကာ နဖူးက ကျယ်တော့ အင်မတန် ပေါ်လွင်လှသည်။ ။

ကိုကြီးဆံပင်တွေက တိုတိုလေးတွေ။ ဆံပင်တွေကဘေးကို မလဲဘဲ ထောင်နေသည်။ ။ သို့သော် အမြဲပြောင်လက်၍ ခေါင်းလိမ်းဆီရောင် ထနေသည်။ ။ ပြုံးပြုံးပြုံးပြုံးနှင့် ကိုကြီးပုံစံက အားလုံးကို ထိုးထွင်းသိနေသလို ပုံစံမျိုးပင်။ လူတစ်ယောက်ကိုအထူးသဖြင့် နတ်သမီးကို ကိုကြီး စိုက်ကြည့်ပြီဆိုလျှင် ဟိုးအတွင်း ထဲထိ ထွင်းဖောက်ကြည့်မြင် ခံလိုက်ရပြီဟု စိတ်ကထင်သည်။ ဒါကိုလည်း မကြိုက်။

ငါးနှစ်ကျော်ကြီးပြီး သူက လူကြီးပုံစံ ဖမ်းလွန်းတော့အိမ်မှာ အမြဲကလေးလိုနေသည့် နတ်သမီးနှင့် အများကြီး ကွာခြားကြီးရင့်သည် ထင်ရသည်။ ။ ဒါကိုလည်း မကြိုက်။ သူငယ်ချင်းတွေက သူတို့ ထက်လည်း ငါးနှစ်ပဲကြီးတဲ့ ကိုကြီးကို သက်ကြီးအိုဘူတားကြီးလိုလို ကွယ်ရာမှာ နောက်ပြောင်ပြောဆိုတတ်ကြသည်။ ။ ဤသို့ ပြောဆိုအောင် ကိုကြီးပုံစံက ပြောချင်စရာ ဖြစ်နေတာကိုး။ ဒါကိုလည်း မကြိုက်။

ပြီးတော့ ... နတ်သမီးကို သိပ်ကလေးမဆန်တော့ဖို့ ယောက်ျားလေးတွေနှင့် သိပ်မပေါင်းဖို့ ကိုကြီးက ဆုံးမတတ်သည်။ ။ ဒါဟာ ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ နတ်သမီးရဲ့ သိက္ခာကို စော်ကားကြည့်မြင်တာပဲရယ်လို့ ယူဆပြီး ဒါကိုလည်း မကြိုက်။

အစီအစဉ်တွေ ခရီးရောက် လာလေလေ၊ ရှေ့တိုး လာလေလေ၊ နတ်သမီးက ကိုကြီးကို ဂျစ်ကန်ကန် ဘုတိုက် လာလေလေ။ အဲဒါ ဘာကြော

ငုံမှန်းလဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသိ။ အသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ထဲ ဝင်ခဲ့ပြီဆို ပေမဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက တစ်ယောက်မှ အိမ်ထောင်မကျကြသေး။ ကိုယ် အရင်ဆုံးယောက်ျားယူရ လက်ထပ်ရမှာ ကိုလည်း စိတ်ခပ်ပျက်ပျက် ဖြစ်လာပါသည် ။

ကိုကြီးနဲ့ လက်ထပ်ပြီးတဲ့ အခါ ကိုကြီး စင်ကာပူက ပြန်လာလာချင်း ဝယ်ထားတဲ့ ရွှေပုန်းညက်က ကွန်ဒိုအိမ်ခန်းမှာ လိုက်နေရမှာ တဲ့ ။ အဲဒါ ကိုလည်း စိတ်ခပ်ကုန်ကုန်။ ထိုအိမ်ရာဟာ ကိုကြီးဖေဖေ အန်ကယ်စော တို့ နေထိုင်သော အစိုးရအိမ်ရာဝင်းခြံနှင့် အနီးလေးပင်။ မမလတ်က တော့ ကိုကြီး အ လုပ်သွားလျှင်သူတို့ အိမ် လာခဲ့ပေါ့ဟု ဆိုသည် ။ ဒါပေမဲ့ နေ့တိုင်းတော့ သွားဖို့ ပျင်းစရာကြီး။

“မမလတ်ရဲ့ ... မမလတ်ကိုမို့လို့ ပြောပြမယ်နော်၊ မေမေတို့ ကို သွား မပြောနဲ့ နော်၊ သမီးလေ .. လက်ထပ်ဖို့ တကယ်နီး လာလေ တကယ်မ ပျော်လေပဲ သိလား၊ စိတ်တွေ ရှုပ်တယ်၊ ကိုကြီးကိုလည်း မချစ်ဘူး သိလား၊ အဲဒါ လက်ထပ်ပြီးမှ ပြဿနာတက်ရင်တော့ ဒုက္ခပဲ၊ လက်ထပ်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား မမလတ်ရယ်၊ ခုမှ ဖျက်ရင် ရပါဦးမလား”

“မရပါဘူး၊ ဖျက်လို့ ဘယ်ရတော့မလဲ၊ အလကားပါ၊ ဒီလိုပဲ မိန်းက လေးတွေဟာ လက်ထပ်ဖို့ အချိန်နီးလာရင် ကိုယ့်ရဲ့ လွတ်လပ်တဲ့ အပျို ဘဝလေးကို စွန့်လွှတ်ရတော့မှာ တွေးနှမြောသလိုလို၊ အကျဉ်းအကျပ် အချုပ်အနှောင်တာဝန်တွေထဲ ငါရောက်သွားတော့မလားလို့ တွေးကြော က် သလိုလို စိတ်ကစဉ်းကလျား ဖြစ်တတ်တယ်။ ဟိုဟာ အလိုမကျသလို ဒီဟာ သဘောမတွေ့သလို အလိုလိုနေရင်း ဝမ်းနည်းသလိုလို စိတ်တိုသ လိုလိုနှင့် သေးသေးပိစိ လေးရှူးကြတယ်၊ အဲဒါ အလကားဟာလေး၊ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး ၊ သူ့ဟာသူ ပြီးသွားမှာ ပဲ”

“အမယ် ... မမလတ်က သူ ကြုံဖူးတာကျလို့ ”

“မကြုံရသေးပေမဲ့ သိတယ်၊ ကြားဖူး ဖတ်ဖူးတယ်၊ နတ်သမီးရဲ့ တို့ ပြောတာ ယုံကြည်စမ်းပါကွာ၊ နတ်သမီးက ကိုကြီးနဲ့ ရည်းစားထားလို က်ရတာလည်း မဟုတ်ဘဲ လူကြီးစီစဉ်လို့ ယူလိုက်ရသလို ဖြစ်သွား တော့ ဒါမျိုးတွေ သူများ ထက် နည်းနည်းပိုဖြစ်တာပေါ့၊ ဒါပဲ တကယ်ဆို လူကြီးတွေက ဒီလောက်မြန်မြန် မစီစဉ်လိုက်ဘဲ ကိုကြီးကို သူ့ဟာသူ ကြိုးစားဖို့ လွှတ်ထားရင် နတ်သမီးနဲ့ ကိုကြီးက ချစ်သူတွေ အရင်ဖြစ်သွားမှာ ၊ အဲဒီကျ နတ်သမီး ခုလောက်စိတ်လှုပ်ရှားယောက်ယ က်ခတ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး ”

“အမယ် ... ချစ်သူတွေ မဖြစ်ပါဘူးနော် ... ကိုကြီးကိုသမီးမှ မချစ်ဘဲ ...”

“အေးပါ ... အေးပါ၊ မချစ်နဲ့ မချစ်နဲ့ ၊ ဟိုတွေးဒီတွေး သာ ပူမနေနဲ့ ၊ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ ကိုကြီးက နတ်သမီးကို တုန်နေအောင် ချစ်တာ၊ လက် ထပ်ပြီးရင် နတ်သမီး စိတ်မဆင်းရဲရပါဘူးကွယ်၊ ယုံစမ်းပါ”

“သူ့အစ်ကို ဆိုတော့ မမလတ်က ဒီလိုပဲ ပြောမှာ ပေါ့...၊ ကိုကြီးက လူကြီးကြီးကျနေတာပဲ၊ သမီးကို ဟိုဆူဒီဆူ ကြိမ်းလားမောင်းလား မလုပ်စေနဲ့ နော်၊ မမလတ်ကပြောထား”

“အေးပါဟယ် ...၊ ဒီသတို့ သမီးလောင်းမလဲ တွေးလိုက် ပူလိုက်ရ တာ များ လွန်းတယ်၊ ဆံပင်ဖြူလာဦးမယ် ၊ သူ့အလိုလို အားလုံး အဆင်ပြေချောမွေ့သွားလိမ့်မယ်”

နတ်သမီးက ဖိတ်စာကိုကြည့်ရင်း ဟိုတွေး ဒီတွေး လျှောက်တွေးနေ ပါသည် ။ နတ်သမီးရဲ့ မျက်နှာကို ကြီးခေါင်စောက အကဲခတ်စောင့်ကြ ည့်နေသည် ။ တထင့်ထင့် စိတ်မအေးရသလို ကြီးခေါင်စောရဲ့ အကြည့်

ကို မေမေတို့ အန်တီသွယ်တို့ ကကြားထဲက အားနာလာကြပြီးလျှင် ..

“ကဲ ... ဖိတ်စာအတွက် ဘာပြောစရာ ရှိသလဲ၊ ဘာမှ ဒီလောက်ကြည့်စရာ မရှိတာကို အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ကြည့်နေလိုက်ရတာ ဆိုတာ ၊ ဘာပြောမလဲ ... ပြော”

“ပြောပါဘူး”

“ကဲ ... ဒါဖြင့် နက်ဖြန် စဝေမယ် ... ဟုတ်ပြီလား”

နတ်သမီးက ကိုကြီးကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...

“ဝေပေါ့”

“တချို့ မိတ်ဆွေတွေကျ ကိုယ့်ဘာသာဝေတာဝေ ... မလတ်ကို ဝေခိုင်းတာခိုင်း လုပ်လို့ ရတယ်၊ ဆွေမျိုးအိမ်တွေကျ သွားဝေရင် နတ်သမီးလိုက်ခဲ့နော်”

“ဟာ ... သမီးနဲ့ မှ မသိတဲ့ အိမ်တွေကို”

“မသိလို့ သိအောင် ခေါ်သွားမှာ ပေါ့၊ အကြောင်းမရှိ ခွဲမတိုက်နဲ့ ၊ သူ့မမေးနဲ့ ကိုကြီးရေ၊ ဆွေမျိုးအိမ်တွေ ဝေမဲ့နေကျ လာဝင်ခေါ်ချည် ... အလကား အားနေတဲ့ ဟာ”

ခေါင်းညိတ်လိုက်တဲ့ ကြီးခေါင်စောရဲ့ မျက်နှာပြုံးပြုံးကို နတ်သမီးက အကြောင်းမရှိ မျက်စောင်းရွယ်လိုက်ပြန်ပါသည် ။ ကိုယ့်ဘဝလေးကို အပိုင်သိမ်းပိုက် အုပ်ချုပ်တော့မဲ့ သူကြီး ... မသိထားပါဘူးနော်။